

*«Якщо вже нічого не можна змінити,
хоч щось виправмо».*

Промус

2223 р. н. е.

Сонце сідало швидко, наче пірнало за обрій, як воно це завжди робить у Єгипті. Спека вже спадала, але зовсім потроху. Вітер піднімав більше дрібного пилу, ніж удень, і це дивним чином додавало вишневого відтінку у стриману палітру заходу сонця на плато Гіза.

Кас глибоко видихнув. Він стояв на відкритому ганку тимчасового приміщення польової лабораторії, милувався пейзажем і слухав уривки розмов, що долинали до нього зсередини приміщення. Ця споруда була частиною студентського табору на плато, яку використовували для потреб проведення польових практик.

Було трохи бентежно. Здавалося дивним усвідомлювати, що не так давно він і сам був студентом, закоханим у гірські породи та мінерали. Виконував розпорядок, приділяв багато часу навчанню і прагнув стати справжнім ученим. І зараз, за доволі незначний час, він і справді став науковим співробітником та викладачем і повів свою першу студентську групу на першу польову практику. Це була чудова група. Він бачив ці очі, жадібні до знань, і тішився ентузіазмом своїх студентів — хоча, звісно, жага до знань була трохи нерівномірно розподілена серед цих молодих людей. Але практика була варта зусиль. Керівники університету добре знали важливість цього місця. Вони відправляли студентські групи на плато Гіза упродовж десятиліть для проведення рутинних досліджень з мінералогії, петрографії, геофізики. Але тут уся ця базова, навчальна, описова та класифікаційна робота дивним чином ставала для всіх цікавою і важливою. Особливо для найкращих студентів. Мабуть, якась магія місця, не інакше.

Найкращими його студентами були Тала та Макс. Тала — то взагалі особливий випадок. Її розум, спритний і проникливий, був не такий, як в усіх. Здавалося, вона все знала заздалегідь. Якось могла наперед відчувати, де «копати», а де ні — і Кас знав, що це просто безцінна особливість свідомості успішного науковця. При цьому вона була ще й вродлива. Висока,

струнка та зграбна, вона мала густе каштанове волосся та великі, яскраві сірі очі. Ніде правди діти, серце Каса тануло щоразу, коли споглядав на неї.

Макс теж був високим, але масивним і достатньо незграбним. А проте користувався незаперечним авторитетом у групі завдяки своєму гострому розуму та здатності досконало орієнтуватися у найскладнішій математиці. Йому, вочевидь, бракувало дисципліни, а його комунікативні навички були, м'яко кажучи, своєрідними, однак на всі ці недоліки можна було не зважати.

Кас трохи посміхнувся своїм думкам, обернувся і пройшов усередину приміщення. Студенти вже закінчували роботу зі зразками, які були зібрані сьогодні протягом дня. Деякі 3D-зображення кристалічних та напівкристалічних структур вже можна було побачити там і тут на голографічних моніторах, навколо яких уже скупчувалися студенти — перевіряли та візуалізували різні дані, аналізували висновки. Звісно, Макс і Тала були серед лідерів обговорення.

— О, шефе, приємно, що ви нарешті вирішили зайти до нас! — Тала нейтрально посміхнулася Касові. — Просто хочу дещо вам показати.

Кас почував свою невелику темно-каштанову борідку, яку навмисне відпустив, аби виглядати трохи старшим. Певна річ, він знав правила і ніколи б не наважився вчинити щось проти Кодексу. Можливо, колись, згодом, значно пізніше, коли Тала покине систему, тоді вже ніяких перешкод не буде, і, можливо... Проте до цього ще далеко. Або він, може, забуде про неї, коли привезе сюди іншу групу і задивлятиметься на іншу здібну та гарну дівчину, хтозна? Кас усе ще не був упевнений у своїх почуттях і думках.

— Звісно, — відповів Кас, намагаючись згорнути свій внутрішній діалог «вона чекала мене, та годі вже, звісно ж, ні». Він підступив кілька кроків до її монітора. І тут, хай йому грець, пролунав виклик.

— Шефе! Гадаю, Ейч-Ем телефонує по Вашу душу! — радісно вигукнув Макс із дальнього кутка.

Справді, монітор у куточку зали блимав яскраво-зеленим овальним індикатором, і було чути тихий сигнал.

— Вибачте, — сказав Кас Талі й пішов відповісти на дзвінок. Це був єдиний стаціонарний комп'ютер у таборі, обладнаний інтерактивним голографічним екраном, під'єднаним до системи НМVT, або голографічно-мобільного-відеотелефону, як компанія-виробник дещо старомодно назвала цей новітній пристрій. Дзвінок означав, що хтось хотів мати можливість працювати з деякими іншими даними під час розмови безпосередньо у моніторі. Або просто хотів бачити голографічне зображення співбесідника.

Кас підійшов до монітора, побачив аватарку людини, яка зверталася, спохмурнів і натиснув віртуальну кнопку відповіді на виклик. Екран показав Промуса, який телефонував Касові зі своєї лабораторії. Руда чуприна Промуса, як завжди, виглядала трохи неохайно, а його очі неспокійно бігали по сторонах, наче він щось шукав.

— Привіт, туристе! — мовив Промус зі слабкою посмішкою. — Як твоя відпустка?

— Відпустка? Ми все ще працюємо тут, якщо бачиш, — холодно відповів Кас.

Він швидко одягнув маленькі навушники, передбачаючи, що надалі будуть ще якісь нетактовні формулювання від свого давнього приятеля. Тепер тільки він міг чути, що каже Промус. Студенти ввічливо забралися подалі, але Кас стиною відчув їхні посмішки.

— Природно, працюєте, я бачу, — сказав Промус. — Але також бачу, що там біля тебе є королева кампусу. Маю на увазі, була, бо вона, здається, щойно пішла.

Промус зробив вигляд, що намагається зазирнути Касові через плече, і тихенько гиготнув.

— Ти негідник, — байдуже пробубонів Кас.

Промус майже не відреагував.

— Радий бачити тебе у гарному гуморі. І радий, що в тебе ще є робота. І що ти, мабуть, збережеш її ще на якийсь час, якщо не робитимеш дурниць. Ти ж знаєш, про що я?

— Ні, — трохи роздратовано відповів Кас.

— Втратити роботу не дуже добре, — зітхнув Промус. — Але це на мене чекає, і, либонь, дуже скоро. Буркотун сказав, що має закрити мій проект через відсутність потрібних результатів. Він каже, що всі дані, які я отримав, перебувають у межах похибки вимірювання. І він має рацію.

Промус енергійно схрестив руки перед собою, натякаючи на неминуче закриття лабораторії.

— Проблема в тому, що я справді не знаю, що ще можна вигадати, — продовжив він.

А це вже було серйозно. Кас знав Промуса з дитинства і ніколи не чув від нього нічого подібного. Промус не знає, що ще вигадати? Ні, це просто неможливо.

— Буркотун каже, що не вірить, що я взагалі щось знайду, — продовжував скаржитися Промус, коли останні сліди його на початку грайливого настрою повністю зникли. — Експериментальних умов, які мені потрібні, каже він, просто ніде не існує. Уявляєш?

— Ти, бачу, дуже розчарований, — зауважив Кас, насправді навіть не знаючи, що ще сказати.

— Розчарований? Та я у розпачі! — вигукнув Промус, а очі його знову почали блукати.

— Маєш кепський вигляд, — сказав Кас. — Можливо, працював занадто багато останнім часом. Або намагався зробити занадто багато всього у занадто короткий час, як зазвичай. Можливо, тобі потрібно лише трохи відпочити, або змінити оточення.

Кас поворухнув головою, щоб оглянути лабораторію Промуса. Йому було видно, що лабораторія, доволі простора, але хаотично напхана різним дослідним обладнанням і зразками у величезних шафах, заставлена моніторами і ще невідомо чим, виглядала незатишною та тісною. На стінах було багато схем і діаграм, деякі з них були анімовані. Кас похитав головою.

— Ти загнав себе у кут, друже, — сказав він. — Спробуй...

— Та знаю, знаю... Вимкнутися, перемакнутися, залишити це все на якийсь час, — урвав його Промус. — Я чув це багато разів, і не тільки від тебе. Ні. Мені потрібне щось інше...

Промус примружився і поглянув на силуети далеких пірамід, краєвид на які відкривався у вікні позаду Каса.

— Гадаю, я знаю, що саме мені потрібно, — продовжив Промус уже трохи іншим тоном. — Оті величезні предмети за твоєю спиною! Не міг би ти просто зараз вивести на екран всі дані про їхнє розміщення, масу й об'єм? — запитав Промус і почухав свою руду чуприну. — І мені також потрібні їхні гравітаційні сигнатури, якщо вони в тебе є.

— Піраміди? Ах ти ж божевільний сучий... — Кас стримався, і не говорив, бо одразу второпав, що мав на увазі Промус. — Ти справді думаєш, що... — він почав, але знову зупинився, щось пробурмотів собі під ніс і вивів на екран різноманітні схеми, діаграми, розрахунки, формули та таблиці, пов'язані з Великими пірамідами.

Це було просто, адже технологія та інтерфейс дозволяли швидко викликати базу даних, засунути руку у віртуальну глибину монітора, пошарудити там, знайти та розгорнути потрібні файли. Кас швидким рухом руки перемістив увесь масив даних у центральну частину монітора і запитливо зиркнув на Промуса, який відразу ж узявся копіюватися у таблицях і графіках. Монітор працював в обидва боки — це велика перевага голографічних відеодзвінків, адже люди можуть спільно використовувати один і той же віртуальний 3D-екран, аби спільно працювати над чимось — навіть якщо ці люди фізично перебувають за тисячі миль один від одного.

Промус зі свого боку екрана вивів трохи дивний і дещо глючний аналітичний додаток, який під'єднав, ймовірно, з власної робочої станції. Кас ніколи не бачив цього застосунку, але зовсім не був здивований. Промус завжди мав додаток чи два, яких не було ні в кого. І тепер став пропускати дані Каса через цю програму, і тихо сваритися, коли та не працювала, як йому хотілося.

— Незабаром дізнаємось, божевільний я чи ні, — пробурмотів Промус. — Але Буркотун, мабуть, таки має рацію; у своїй лабораторії я ніколи не отримаю необхідних умов. Маю на увазі ті речі, що стоять там у тебе просто перед носом! Чекай. Просто зачекай. Я візьму частину свого заліза і приїду за кілька днів. Треба дещо перевірити. Гарзд?

Ясна річ, це не було гарзд, і проблем могло виникнути чимало. Кас озирнувся і стихив голос:

— Тільки не кажи нікому, добре? Ніхто не повинен дізнатися, про що ми зараз домовляємось.

— Ну, якщо ти вважаєш, що тебе можуть звільнити з роботи...

— Гірше, — суворо відповів Кас. — Не тільки звільнять, звісно, це буде зроблене одразу. Нас засміють! Обох. І це буде катастрофа, бо у такому випадку знайти нову роботу стане майже неможливо. Пошився у дурні — все, не потрібен уже нікому. Ти ж розумієш, про що йдеться.

Промус незадоволено скривився.

— Авжеж, бачу, що розумієш, — похмуро зауважив Кас. — Тому дивися, не втраť.

* * *

Промус прибув до табору через два дні. Він зістрибнув з невеликої вантажівки, яка привезла його залізо, і потиснув руку Касу.

— Як долетів? — запитав Кас, роздивляючись бліде і невдоволене обличчя давнього приятеля.

— Знущаєшся?

— Ага, ще б пак. Знову заблювався. — Кас похитав головою. — У світі залишилось не так багато людей, які ще здатні блювати на облавку літаків.

— Віддовбися. Це найменша з усіх проблем.

— Тоді скажи мені: що тебе найбільше турбує? Уважно тебе слухаю.

Студенти Каса, які люб'язно запропонували допомогти розвантажити обладнання, що прибуло разом із Промусом, вже взяли обережно переносити скрині, коробки та пакунки, а Кас і Промус повільно попрямували до лабораторії.

— Мене турбує, що ми сидимо на тому, що знаємо, і не рухаємося вперед, — зронив Промус із гіркотою. — Ми навіть не намагаємося торкнутися того, що вважаємо неможливим. Ми все ще використовуємо літаки, якими б не були двигуни, палива, швидкості, конструкційні матеріали чи рівень комфорту. Все одно, основні фактори все ті ж самі — аеродинаміка, тяга двигуна, підйомна сила крила... Триста бісових років максимальна швидкість, із якою ми подорожуємо планетою — це швидкість наших літальних апаратів! За весь цей час ми нічого новішого так і не спромоглися вигадати!

Кас подумав, що його товариш зовсім не змінився. Такий самий навіжений прогресист, яким завжди був.

— Даруй, що запитав, — сказав він уголос. — Ходімо, покажу тобі лабораторію.

* * *

Наступного вечора вони все ще вовтузилися з обладнанням Промуса. Під'єднували і перепід'єднували, вмикали і вимикали, тестували і калібрували. Кілька студентів, зокрема Макс і Тала, допомагали тут і там, а інші спостерігали й активно обговорювали цей новий поворот у програмі польової практики. Завдання було складне, оскільки Промус, як завжди, тримав у своїй голові занадто багато всього — без нотаток і бекапів. Крім того, він постійно імпровізував і змінював умови моделювання та параметри роботи обладнання, і це вимагало постійного переналагодження та переналаштування. Як не дивно, для всіх причетних ця малозрозуміла робота виявилася вельми захоплюючою.

Кас уже якийсь час рачкував під одним зі столів, покректував і відсапувався, кривився і сопів та намагався знайти потрібні дроти і штекери. Він скося поглядав на Промуса, який був зайнятий тим же під сусіднім столом. Здавалось, Промус почувався значно краще і задоволено посміхався, всім своїм виглядом демонструючи, що перебуває у своїй стихії. І це ще дужче дратувало Каса.

— Я просто не можу збагнути, як це все має сполучатися! — гірко визнав Кас.

— Краще скажи мені правду, — відповів Промус зі світлою посмішкою. — Що тебе насправді турбує, друже?

— Що мене турбує? Що мене турбує??? Гаразд, я тобі скажу! — Кас виповз із-під столу, його обличчя було червоне. — Хай мене грім поб'є, якщо розумію, що саме ми будемо вимірювати!

Промус щасливо посміхнувся, сів на підлогу й обхопив руками коліна. Підлога була зроблена з сучасного полімерного матеріалу, який з такою

метою і використовували — цю підлогу, легку, тривку, тепло- та гідро-ізоляційну, було просто вкладати і демонтувати, замінювати та піддавати повторній переробці, коли матеріал згодом утрачав свої властивості.

— Ясна річ! — сказав він легкодушно. — Чесно кажучи, я теж не цілком це розумію. Але не дуже таким переймаюся. А от що насправді мене непокоїть... — він схопив жмуток дротів і показав його Касові.

— Бачиш?

— Дроти?

— Ні. І навіть не той прикрий факт, що ми витратили на них пів дня. А те, що ми морочимося з дротами вже сотні років! Так, у нас сьогодні багато бездротової техніки. Але якщо хочемо, щоби наше нестандартне приладдя працювало, нам усе одно треба лізти під столи і вовтузитися з дротами. Наш прогрес якось зупинився.

— Засіб передачі важливий, — заперечив Кас. — Технічно неможливо передати енергію чи інформацію, не використовуючи нічого!

— От і я про це. Так само, як і з літаками. Ми ні на крок не наблизились до телепортації!

Кас глипнув на Промуса, здивований, роздратований і сповнений недовіри.

— Телепортація? Ти таки з глузду з'їхав?

— Можеш називати це гіпертрасою, якщо тобі не подобається слово «телепортація». Я просто констатую очевидне. Ми все ще не можемо обійтися без дротів. Так само, як усе ще не можемо телепортувати предмети, не кажучи вже про телепортування живих істот. А згадай ті славнозвісні антигравітаційні пластини, які вони й досі випробовують у Массачусетсі! Ти ж знаєш, що ці штуки коштують дурних грошей, але ще не можуть підняти у повітря щось важче за зубну щітку!

Макс, Тала та ще кілька студентів призупинили роботу і слухали розмову.

— Цікаво слухати, як ці розумні хлопчики сперечаються, — прошепотів Макс Талі. — Як вважаєш, хто перемаже? Я ставлю на Промуса. А ти?

— А я роблю те, про що мене попросили, — тихо відповіла Тала. — І раджу тобі робити те саме. Має бути дуже цікавий експеримент. Тому зосередься краще на ньому. Наприклад, допоможи мені з цим алгоритмом. Тут якась дуже складна математика...

Макс обернув голову до графіків, з якими боролася Тала на одному з екранів.

Кас тим часом всівся на підлогу навпроти Промуса і схрестив ноги.

— Добре, добре, тільки от не треба про зубні щітки, — невдоволено заявив він. — Розумію, до чого ти правиш. Вважаєш, що наш прогрес у деяких сферах техніки уповільнився, а то й узагалі призупинився. Але це нормальний хід речей! Прогрес ніколи не розвивається лінійно. Зупинився, потім якийсь новий поштовх, і він знову пішов!

— Саме так! Новий поштовх. Нове фундаментальне відкриття, — підтримав Промус із короткою посмішкою. — Настав час для чогось подібного. Фундаментального. Для нового прориву в наших знаннях про природу речей. Востаннє це сталося тоді, коли відкрили електромагнетизм і радіоактивність. Вважаю, що ми повинні відкрити новий вид природних явищ. Абсолютно новий, — Промус вказав на небо. — І не там, десь там, у космосі. А тут, на Землі!

Кас підвівся і поклав руки на стіл.

— Ще скажи, що хочеш відкрити нову форму матерії, — промовив він повільно, розуміючи, що до цього, власне, все йде.

— Можливо, так, — спокійно підтвердив Промус.

— Хіба ти не розумієш, що це звучить божевільно? Люди скажуть, що ти або геній, або псих!

— Люди? Хтозна. А що скажеш ти?

— Нічого не скажу, поки не поясниш мені, що в тебе на гадці.

— Слухай, я не можу зараз пояснити те, що ще не відкрив. Я ще в процесі, бачиш? Але загалом — так, ми кажемо про дуже особливу форму матерії. Про поле. Про багаторівневу польову структуру планетарного, а точніше, геофізичного походження. Це структура, пов'язана з багатьма іншими відомими нам планетарними процесами та явищами — магнітними, гравітаційними й іншими. До речі, інші планети та зірки також повинні мати такі польові структури.

— Але це лише припущення, — заперечив Кас. — Звідки ти взяв, що це гіпотетичне поле насправді існує?

Кас жестом зупинив Промуса, який намірявся щось відповісти, і продовжив балакати.

— Знаю, що ти хочеш ще раз згадати про відкриття електрики. Але це не стосується твоєї ситуації. Перш ніж люди відкрили електрику, вони побачили електричні явища. Блискавки. Вони їх бачили весь час. Розумієш різницю?

Кас ненадовго зупинився, а всі погляди вже були спрямовані на нього.

— Отже, моє запитання таке: що в біса побачив ти? — сказав він. — З якого лиха та настільки впевнений, що це твоє поле насправді існує? На

чому ґрунтується це твоє припущення? Гадаю, в тебе вже є якісь натяки. Ну ж бо, викладай карти на стіл.

Промус задоволено посміхнувся.

— Атож, я щось побачив. Але насправді нічого особливого. Просто зосередив трохи більше уваги на тому, що вже було відомо.

— Я тебе уважно слухаю. І не тільки я, — сказав Кас й оглядів приміщення.

— Речі, яким не вистачає однорідності, — сказав Промус.

— Що саме мається на увазі?

— Візьми швидкість, з якою планети обертаються навколо своїх осей і рухаються навколо Сонця. Подумай про невеликі відхилення. Про зміщення планетарних осей, про аберації магнітних, гравітаційних та електромагнітних полів. Ніщо з цього не є абсолютно стабільним і незмінним, як ти знаєш.

— Але всі ці відхилення мають свої природні причини і достатньо непогано описані у відповідних дослідженнях!

— Аякже. Але моя ідея полягає в тому, що всі ці збурення, аберації, неоднорідності та коливання зумовлені впливом іншої, поки ще невідомої нам планетарної структури.

— Угу. Все, як завжди. Ти просто шукав іншого пояснення, бо тебе не влаштовували ті, що вже є. І вирішив використати якусь особливу імітаційну модель, яку сам і розробив. Правда? Я так і знав. Цього варто було чекати. Ти розробив модель. І декілька програмулін під неї. У тебе ж завжди є у кишені декілька нестандартних додатків? Глючних, але робочих?

— Еге ж, модель, яку використовую, незріла, — неохоче погодився Промус. — Але вона робоча, тож я прогнав через неї деякі дані. Дуже просто. Усі дані, які зміг зібрати про Землю, Венеру, Марс, наш Місяць, а також про різні супутники планет і астероїди. Адже ми накопичили цілу купу різних даних за століття спостережень і десятки космічних місій. Під час моделювання було зроблено висновок, що всі ці аберації та відхилення, пов'язані з небесними тілами, можна пояснити коливаннями іншої польової структури. Кожна планета повинна мати таку структуру. Одне поле, яке впливає на всі інші поля, які можемо спостерігати. Авжеж, мое моделювання все це прояснило... більш-менш. Здається, наші колеги вже все зробили, чи не так?

Промус і Кас поглянули на студентів, які все ще слухали розмову.

— Практично, в нас усе готове, — оголосив Макс. — Принаймні все працює.

— От і добре, — посміхнувся Промус. — Будемо починати.

— Зачекай! — зупинив його Кас. — Спершу розтлумач. Кажеш, моделювання все прояснило? А що означає «більш-менш»?

Промус зітхнув.

— Супутники Марса, Фобос і Деймос, а також найбільші астероїди показали набагато потужніші очікувані характеристики впливу своїх полів, ніж Земля, Місяць, Венера та Марс. Не питай мене, чому саме. Я поки що не знаю.

Кас похитав головою.

— Можливо, треба доопрацювати твої аналітичні програми?

Промус стеноу плечима.

— Побачимо пізніше, — сказав він байдуже. — Зараз багато інших речей, над якими треба працювати. Але якщо мої розрахунки правильні, це нове поле може стати джерелом величезної кількості енергії. Небаченої кількості. Це змінить світ раз і назавжди.

— Що стосується енергії, — втрутилася Тала. — Вам варто знати, що з енергією тут великі проблеми.

Промус зиркнув на неї.

— Проблеми?

— Атож. Нам довелося вимкнути все, щоби всі ваші пристрої працювали. Але я й досі не знаю, чи нам вистачить електрики. Тож, якщо схочете випити чогось із льодом або гарячої кави, буде краще знайти щось... там... де б воно не було.

Тала жестом показала і зробила в повітрі невизначене коло. Дехто засміявся.

— О так, поле може стати джерелом енергопостачання для всього людства. Не тільки для цього табору. Але спершу нам потрібно його знайти.

Макс виглядав, як людина, яка дуже захопилася новою ідеєю.

— Вірю, що ми його знайдемо! — вигукнув він.

Промус із удячністю кивнув Максу, а потім звернувся до Каса:

— До речі, ти так і не запитав мене, до чого тут Великі піраміди.

— А що тут питати, я відразу здогадався. Величезні рукотворні структури з неприродними гравітаційними й електромагнітними сигнатурами.

— Правильно. Великі штучні споруди, яких тут бути не повинно. Вони створюють свої власні гравітаційні сигнатури, що накладаються на гравітаційне поле Землі. Всі параметри просто ідеальні для моїх цілей. Точність наших вимірювань дозволяє зняти потрібну картинку — тут і тільки тут, особливо з урахуванням маси, фізичних об'ємів і взаємного

розташування пірамід як фактору, що впливає на локальні аберації гравітаційного поля Землі.

— А як щодо відхилень електромагнітного поля? — поцікавився Кас. — Їх тут до біса багато.

— Звісно, ми все врахуємо! Моя модель це все передбачає. — Промус кивнув у бік пірамід. — Якщо те, що вам сказали екскурсоводи, правда, і ці давні люди навіть не знали заліза, то вони, мабуть, не могли побудувати ці споруди.

— Справді? — здивовано запитав Макс.

— Жодного шансу, — відповів Промус. — Але мені байдуже. Піраміди — саме те, що мені потрібно для моїх тестів. Якщо мої розрахунки правильні... Коротше кажучи, як би приголомшливо це не звучало, виглядає так, наче піраміди були збудовані навмисно для сьогоденних експериментів!

Присутні відреагували з неабиким здивуванням, стиха базікаючи між собою.

— Ну, гаразд, треба вже починати! — закликав Промус. — Запускайте все і почнемо знімати показники!

Засвітилися всі екрани. На головному моніторі Промуса почала вибудовуватися голографічна модель складної геометричної форми. На іншому екрані світилися різноманітні графіки та діаграми. Один тривимірний графік у центрі монітора пульсував і поступово набирив густого червоного кольору. Промус вказав на нього.

— Погляньте, все повинно виглядати так, — сказав він. Вираз його обличчя був стурбований і зосереджений. — Це модельний профіль впливу нашої багаторівневої польової структури на інші поля Землі. А ми зараз повинні зняти фактичний профіль. Мені поки що не вдавалося цього зробити.

Всі погляди були вперті в екран. Промус ввів додаткові дані та почухав свій ніс.

Червоний графік у центрі монітора виглядав так само, тільки тепер поруч із ним вибудовувався інший, вельми подібний, тільки сірий і ледве помітний, який поступово почав пульсувати і змінюватися синхронно з густо-червоним.

— Погляньте! — вигукнув Промус. — Оцей новий графік, що з'явився. Він менш помітний... Але він пульсує так само, як і перший, нерівномірно і за ті ж проміжки часу! О господи! Нарешті! Тільки ще треба буде перевірити показники синхронізації!

Промус виглядав абсолютно щасливим.

— Що це? — спитав Кас із сумнівом.

Промус навіть підстрибнув від надзвичайного захоплення.